

Sprawa C-275/21**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 98 § 1 regulaminu Trybunału Sprawiedliwości****Data wpływu:**

28 kwietnia 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Bundesverwaltungsgericht (Austria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

22 kwietnia 2021 r.

Skarżący:

EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H.

Druga strona postępowania:

Republika Austrii

Bundesbeschaffung GmbH

Przedmiot postępowania głównego

Postępowanie odwoławcze od jednej lub więcej decyzji w postępowaniu o udzielenie zamówienia

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wykładnia dyrektywy 89/665/EWG i rozporządzenia (UE) nr 1215/2012; zgodność z prawem Unii przepisów krajowych dotyczących opłat sądowych w postępowaniu odwoławczym przed Bundesverwaltungsgericht (federalnym sądem administracyjnym, zwanym dalej także „BVwG”) oraz skutków nieuiszczenia tych opłat; art. 267 TFUE

Pytania prejudycjalne

1. Czy postępowanie odwoławcze przed Bundesverwaltungsgericht (federalnym sądem administracyjnym), które toczy się w wykonaniu dyrektywy 89/665/EWG w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23/UE, stanowi spór dotyczący sprawy cywilnej i handlowej w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie jurysdykcji”)? Czy takie postępowanie odwoławcze, o którym mowa w poprzednim pytaniu, stanowi przynajmniej sprawę cywilną w rozumieniu art. 81 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)?

2. Czy zasadę równoważności, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że przyznaje ona jednostkom prawa podmiotowe wobec państwa członkowskiego i stoi na przeszkodzie stosowaniu austriackich przepisów krajowych, zgodnie z którymi sąd – przed rozstrzygnięciem wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego, który musi zmierzać do stwierdzenia nieważności poszczególnej podlegającej odrębnemu zaskarżeniu decyzji instytucji zamawiającej – musi ustalić rodzaj postępowania o udzielenie zamówienia i (szacunkową) wartość zamówienia oraz sumę podlegających odrębnemu zaskarżeniu decyzji, które zaskarżono w ramach określonych postępowań, względnie lub ewentualnie również etap danego postępowania o udzielenie zamówienia, aby następnie wydać, ewentualnie za pośrednictwem przewodniczącego właściwej izby orzekającej sądu, zarządzenie w sprawie uzupełnienia braków poprzez dopłatę do wniesionej opłaty, a następnie w przypadku nieuiszczenia opłaty nałożyć te opłaty procesowe przez izbę orzekającą sądu właściwą w sprawie wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego przed lub najpóźniej w tym samym momencie, kiedy nastąpiło odrzucenie wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego z powodu nieuiszczenia dodatkowej opłaty, gdyż w przeciwnym wypadku roszczenie o opłaty wygaśnie, gdy w sprawach cywilnych w Austrii jest inaczej, jak np. w przypadku powództw o odszkodowanie lub zaniechanie z tytułu naruszenia konkurencji, gdzie nieuiszczenie opłat nie stanowi przeszkody dla rozstrzygnięcia powództwa, niezależnie od kwestii należnych w jakimkolwiek zakresie opłat sądowych, a także dla porównania nieuiszczenie w Austrii opłat od odwołania od decyzji administracyjnych czy też opłat od skargi lub rewizji do trybunału konstytucyjnego lub trybunału administracyjnego, stanowiących środki odwoławcze przeciwko orzeczeniom sądów administracyjnych, nie prowadzi do odrzucenia danego środka odwoławczego z powodu nieuiszczenia opłat.

2.1 Czy zasadę równoważności, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie stosowaniu austriackich przepisów krajowych, zgodnie z którymi przed rozstrzygnięciem wniosku w sprawie wydania zarządzenia tymczasowego, tak jak w przypadku przewidzianym w art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/665/EWG w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23/UE, przewodniczący izby orzekającej jako jedyny

sędzia wydaje zarządzenie w sprawie uzupełnienia opłat z powodu nieuiszczenia wystarczającej kwoty opłaty ryczałtowej i ten sędzia musi odrzucić wniosek o wydanie zarządzenia tymczasowego z powodu braku uiszczenia opłaty, gdy w przypadku powództw cywilnych w Austrii, w razie wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego składanego razem z pozwem nie są zgodnie z Gerichtsgebührengesetz (ustawą o kosztach sądowych) należne żadne dodatkowe ryczałtowe opłaty sądowe oprócz opłaty od pozwu w pierwszej instancji i również w przypadku wniosków o zawieszenie wykonania decyzji, które zostały złożone łącznie z odwołaniem od decyzji do sądu administracyjnego lub łącznie z rewizją od decyzji do trybunału administracyjnego, względnie ze skargą na decyzję do trybunału konstytucyjnego i które funkcjonalnie mają taki sam lub podobny cel w zakresie ochrony prawnej jak wniosek o wydanie zarządzenia tymczasowego, nie są należne żadne odrębne opłaty za te akcesoryjne wnioski o zawieszenie wykonania?

3. Czy wymóg zawarty w art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. L 395 z dnia 30.12.1989, s.33), w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23/UE, zgodnie z którym *procedury odwoławcze w zakresie udzielania zamówień publicznych powinny być przeprowadzane możliwie szybko*, należy, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, interpretować w ten sposób, że ten wymóg szybkości przyznaje prawo podmiotowe do szybkiego postępowania odwoławczego i że stoi on na przeszkodzie stosowaniu austriackich przepisów krajowych, zgodnie z którymi sąd nawet w przypadku nietransparentnych postępowań o udzielenie zamówień publicznych, w każdym przypadku przed rozstrzygnięciem wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego, który musi zmierzać do stwierdzenia nieważności poszczególnej podlegającej odrębnemu zaskarżeniu decyzji instytucji zamawiającej, musi ustalić, nawet przy braku znaczenia dla rozstrzygnięcia, rodzaj postępowania o udzielenie zamówienia i (szacunkową) wartość zamówienia oraz sumę podlegających odrębnemu zaskarżeniu decyzji, które zaskarżono w ramach określonych postępowań, względnie ewentualnie również etap danego postępowania o udzielenie zamówienia, aby następnie, ewentualnie wydać za pośrednictwem przewodniczącego izby orzekającej sądu zarządzenie w sprawie uzupełnienia braków poprzez dopłatę do wniesionej opłaty, a w przypadku nieuiszczenia opłaty nałożyć na skarżącego opłaty procesowe przez izbę orzekającą sądu właściwą w sprawie rozstrzygnięcia wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego – przed lub najpóźniej w tym samym momencie, kiedy nastąpiło odrzucenie wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego z powodu nieuiszczenia dodatkowej opłaty – gdyż w przeciwnym wypadku roszczenie o opłaty skierowane przeciwko skarżącemu wygaśnie?

4. Czy prawo do rzetelnego procesu przed sądem zgodnie z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [(2012/C 326/02)DE 26.10.2012 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 326/391], przy uwzględnieniu wymogu przejrzystości wynikającego z art. 18 ust. 1 dyrektywy 2014/24/UE i innych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie stosowaniu austriackich przepisów krajowych, zgodnie z którymi sąd w każdym przypadku również przy nietransparentnych postępowaniach o udzielenie zamówień publicznych przed rozstrzygnięciem wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego, który musi zmierzać do stwierdzenia nieważności poszczególnej podlegającej odrębnemu zaskarżeniu decyzji instytucji zamawiającej, musi ustalić rodzaj postępowania o udzielenie zamówienia i (szacunkową) wartość zamówienia oraz sumę podlegających odrębnemu zaskarżeniu decyzji, które zaskarżono w ramach określonych postępowań, względnie ewentualnie również etap danego postępowania o udzielenie zamówienia, aby następnie, ewentualnie wydać za pośrednictwem przewodniczącego izby orzekającej sądu zarządzenie w sprawie uzupełnienia braków poprzez dopłatę do wniesionej opłaty, a w przypadku nieuiszczenia opłaty nałożyć na skarżącego opłaty procesowe przez izbę orzekającą sądu właściwą w sprawie wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego – przed lub najpóźniej w tym samym momencie, kiedy nastąpiło odrzucenie wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego z powodu nieuiszczenia dodatkowej opłaty – gdyż w przeciwnym wypadku roszczenie o opłaty wobec skarżącego wygaśnie?

5. Czy zasadę równoważności, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że przyznaje ona jednostkom prawa podmiotowe w stosunku do państwa członkowskiego i stoi na przeszkodzie stosowaniu austriackich przepisów krajowych, zgodnie z którymi w przypadku nieuiszczenia ryczałtowych opłat za wniesienie do sądu środka odwoławczego w odniesieniu do decyzji instytucji zamawiającej – w rozumieniu dyrektywy 89/665/EWG w obowiązującym brzmieniu - (lub ewentualnie środka odwoławczego do sądu zmierzającego do stwierdzenia niezgodności z prawem w związku z udzieleniem zamówienia w celu uzyskania odszkodowania) izba orzekająca sądu administracyjnego jako organ właściwy do rozstrzygnięcia (jedynie ona) może nałożyć nieuiszczone, ale należne opłaty ryczałtowe (z konsekwentnie wynikającym z tego ograniczeniem ochrony prawnej dla strony zobowiązanej do uiszczenia opłat), jeżeli w przypadku opłaty od pozwu i opłaty od środka odwoławczego w postępowaniu przed sądem cywilnym są one, w razie braku uiszczenia, nakładane administracyjną decyzją zgodnie z Gerichtliches Einbringungsgesetz (ustawą o wnoszeniu opłat sądowych), a również opłaty od przewidzianych w prawie administracyjnym środków odwoławczych w postaci skargi do sądu administracyjnego lub do trybunału konstytucyjnego, względnie w postaci rewizji do trybunału administracyjnego, w przypadku nieuiszczenia tych opłat, są co do zasady nakładane w drodze decyzji organu administracyjnego, od której (to znaczy od decyzji o nałożeniu opłat) zasadniczo zawsze można wnieść środek odwoławczy do sądu administracyjnego, a następnie od niego rewizję do trybunału administracyjnego lub skargę do trybunału konstytucyjnego?

6. Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy 89/665/EWG w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23/UE w świetle innych przepisów prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że zawarcie umowy ramowej z jednym wykonawcą zgodnie z art. 33 ust. 3 dyrektywy 2014/24/UE stanowi zawarcie umowy zgodnie z art. 2a ust. 2 dyrektywy 89/665/EWG w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23/UE a zatem decyzja instytucji zamawiającej, z którym indywidualnym wykonawcą ta umowa ramowa ma zostać zawarta zgodnie z art. 33 ust. 3 dyrektywy 2014/24/UE, stanowi decyzję o udzieleniu zamówienia zgodnie z art. 2a ust. 1 dyrektywy 89/665/EWG w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23/UE?

6.1 Czy sformułowanie zawarte w art. 33 ust. 3 dyrektywy 2014/24/UE: „*zamówienia oparte na takiej umowie [ramowej]*” należy interpretować w ten sposób, że zamówienie oparte na umowie ramowej występuje wówczas, gdy instytucja zamawiająca udziela pojedynczego zamówienia z wyraźnym odniesieniem do zawartej umowy ramowej? Czy też cytowany fragment „*zamówienia oparte na takiej umowie [ramowej]*” należy interpretować w ten sposób, że nie chodzi już o zamówienie oparte na pierwotnie zawartej umowie ramowej, jeżeli ogólna liczba zamówień umowy ramowej w rozumieniu wyroku Trybunału w sprawie C-216/17, pkt 64, została już wyczerpana?

6.2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 6.1:

Czy art. 4 i 5 dyrektywy 2014/24/UE, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że szacunkowa wartość zamówienia w przypadku pojedynczego zamówienia opartego na umowie ramowej jest zawsze szacunkową wartością zamówienia zgodnie z art. 5 ust. 5 dyrektywy 2014/24/UE? Czy też, w przypadku pojedynczego zamówienia opartego na umowie ramowej, szacunkowa wartość zamówienia zgodnie z art. 4 tej dyrektywy jest wartością zamówienia wynikającą z zastosowania art. 5 tej dyrektywy dla celów ustalenia szacunkowej wartości zamówienia dla pojedynczego zamówienia na dostawę opartego na umowie ramowej?

7. Czy prawo do rzetelnego procesu przed sądem zgodnie z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [(2012/C 326/02)DE 26.10.2012 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 326/391], przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie stosowaniu przepisu, zgodnie z którym instytucja zamawiająca wskazana w sporze dotyczącym zamówień publicznych powinna udzielić wszystkich wymaganych informacji i przedstawić wszystkie wymagane dokumenty – w każdym razie z możliwością wydania w przeciwnym wypadku na jej niekorzyść zaocznego orzeczenia – jeżeli członkowie jej organów lub pracownicy tej instytucji zamawiającej, którzy są zobowiązani do udzielenia tych informacji w imieniu instytucji zamawiającej, są w ten sposób niekiedy narażeni na ryzyko, że będą musieli ewentualnie sami ponieść przez to odpowiedzialność karną na skutek udzielenia informacji lub przedstawienia dokumentów?

8. Czy wymóg zawarty w art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz. Urz. UE L 395 z dnia 30.12.1989, s. 33), w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/24/UE, by

procedury odwoławcze w zakresie udzielania zamówień publicznych były przeprowadzane możliwie skutecznie,

zważywszy dodatkowo na prawo do skutecznego środka prawnego, o którym mowa w art. 47 karty, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że przepisy te przyznają prawa podmiotowe i stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, zgodnie z którymi na poszukującym ochrony prawnej skarżącym składającym wniosek o wszczęcie postępowania odwoławczego spoczywa obowiązek wskazania we wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego każdego konkretnego postępowania o udzielenie zamówienia i konkretnej oddzielnie zaskarżalnej decyzji instytucji zamawiającej, nawet jeśli skarżący ten w przypadku danego postępowania o udzielenie zamówienia bez uprzedniej publikacji nie będzie co do zasady wiedział, czy instytucja zamawiająca udzieliła nietransparentnych dla skarżącego bezpośrednich zamówień zgodnie z prawem krajowym lub nietransparentnych dla skarżącego zamówień w procedurze negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji, względnie czy zostało przeprowadzone jedno czy więcej nietransparentnych postępowań o udzielenie zamówień oraz czy zapadły w nich po jednej czy więcej zaskarżalnych decyzji?

9. Czy wymóg rzetelnego procesu przed sądem, o którym mowa w art. 47 karty, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że przepis ten przyznaje prawa podmiotowe i stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, zgodnie z którymi na poszukującym ochrony prawnej skarżącym spoczywa obowiązek wskazania we wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego konkretnego postępowania o udzielenie zamówienia i konkretnej oddzielnie zaskarżalnej decyzji instytucji zamawiającej, nawet jeśli skarżący ten w przypadku postępowania o udzielenie zamówienia bez uprzedniej publikacji nie może co do zasady wiedzieć, czy instytucja zamawiająca udzieliła nietransparentnych dla skarżącego bezpośrednich zamówień zgodnie z prawem krajowym lub nietransparentnych dla skarżącego zamówień w procedurze negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji, względnie czy zostało przeprowadzone jedno czy więcej postępowań o udzielenie zamówień oraz czy zapadły w nich po jednej czy więcej oddzielnie zaskarżalnych decyzji?

10. Czy wymóg rzetelnego procesu przed sądem, o którym mowa w art. 47 karty, przy uwzględnieniu innych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że przepis ten przyznaje prawa podmiotowe i stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, zgodnie z którymi na poszukującym ochrony prawnej skarżącym składającym wniosek o wszczęcie postępowania

odwoławczego spoczywa obowiązek uiszczenia ryczałtowych opłat w wysokości, której nie może on przewidzieć w momencie składania wniosku, ponieważ skarżący ten w przypadku nietransparentnego dla niego postępowania o udzielenie zamówienia bez uprzedniej publikacji nie może co do zasady wiedzieć, czy instytucja zamawiająca udzieliła bezpośrednich zamówień zgodnie z prawem krajowym lub nietransparentnych dla skarżącego zamówień w procedurze negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji oraz jaka jest szacunkowa wartość zamówienia w wypadku ewentualnie przeprowadzonej procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji, względnie ile odrębnie zaskarżalnych decyzji zostało wydanych?

Powołane przepisy wspólnotowe

Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności art. 81 ust. 1

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych („rozporządzenie w sprawie jurysdykcji”), w szczególności art. 1 ust. 1, art. 35

Dyrektywa 89/665/EWG, w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23/UE, w szczególności art. 1 ust. 1, art. 2 ust. 1 lit. a) i art. 2a ust. 2

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE, w szczególności art. 33 ust. 3

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności art. 47

Powołane przepisy krajowe

Bundesvergabegesetz 2018 (federalna ustawa o zamówieniach publicznych z 2018 r.), BGBl I 2018/65 (zwana dalej „BVergG”), w szczególności § 2, § 31, § 46, § 142 i nast., § 334, § 336, § 340 i nast., § 344, § 350, § 353, § 354, § 356, § 382.

Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz (ustawa o postępowaniu administracyjnym, zwana dalej „AVG”), w szczególności § 49 i § 51

BVwG-Pauschalgebührenverordnung Vergabe 2018 – rozporządzenie wykonawcze o opłatach ryczałtowych do federalnej ustawy o zamówieniach publicznych z 2018 r. – BVwG-PauschGebV Vergabe 2018, BGBl II 2018/212 (zwane dalej „rozporządzeniem o opłatach ryczałtowych”).

Powołane przepisy BVergG i rozporządzenia o opłatach ryczałtowych można podsumować w następujący sposób:

- wnioski o wszczęcie postępowania odwoławczego przed udzieleniem zamówienia, za pomocą których można stwierdzić nieważność, czyli w rozumieniu dyrektywy 89/665/EWG w obowiązującym brzmieniu uchylić, odrębnie zaskarżalne decyzje instytucji zamawiającej, zakładają, że zamówienie nie zostało jeszcze udzielone w ramach postępowania o udzielenie zamówienia. Po udzieleniu zamówienia możliwe jest jedynie wniesienie powództwa o ustalenie.
- wnioski o wszczęcie postępowania odwoławczego mogą dotyczyć wyłącznie stwierdzenia nieważności odrębnie zaskarżalnej decyzji, przy czym kwestię tego, co stanowi odrębnie zaskarżalną decyzję, należy ustalać w zależności od rodzaju postępowania o udzielenie zamówienia określonego w odpowiednim katalogu zawartym w § 2 pkt 15 lit. a) BVergG.
- bezpośrednio udzielane zamówienia, o których mowa w § 46 BVergG, są obecnie dopuszczalne – na podstawie rozporządzenia określającego ich wysokość - jedynie do wysokości 100 000 EUR.
- wydanie zarządzenia tymczasowego, przewidzianego w § 350 i nast. BVergG (w prawie Unii w art. 2 dyrektywy 89/665/EWG w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23/UE), jest dopuszczalne tylko w celu zabezpieczenia wniosków o wszczęcie postępowania odwoławczego, które są skierowane przeciwko odrębnie zaskarżalnym decyzjom wydanym w konkretnych postępowaniach o udzielenie zamówień. Po udzieleniu zamówienia wydanie zarządzenia tymczasowego na podstawie § 351 BVergG jest niedopuszczalne.
- paragraf 344 ust. 1 oraz § 350 ust. 2 BVergG stanowią, że skarżący musi wskazać postępowanie o udzielenie zamówienia oraz zaskarżone decyzje instytucji zamawiającej wydane w tym postępowaniu, przy czym decyzje te muszą być odrębnie zaskarżalne zgodnie z katalogiem zawartym w § 2 pkt 15 BVergG.
- jak wynika z § 344 ust. 1 i 2 oraz § 350 ust. 2 BVergG, wniosek o wszczęcie postępowania odwoławczego oraz wniosek o wydanie zarządzenia tymczasowego, składany w celu zabezpieczenia tego pierwszego wniosku, muszą być zasadniczo zawsze składane w odniesieniu do jednej i tej samej decyzji instytucji zamawiającej.
- w przypadku wniosków o wszczęcie postępowania odwoławczego dotyczących bezpośrednio udzielonego zamówienia, opłata ryczałtowa w wysokości 324 EUR jest należna za każde postępowanie o bezpośrednie udzielenie zamówienia i za każdą oddzielnie zaskarżoną decyzję. Za dodatkowo złożony wniosek o wydanie zarządzenia tymczasowego należy uiścić dodatkowe 50% tej opłaty, tj. 486 EUR (od każdego bezpośrednio udzielonego zamówienia).

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania

- 1 Stan faktyczny i przebieg postępowania przedstawione w streszczeniu wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie C-274/21 mają zastosowanie również do niniejszej sprawy.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 2 Uwagi sądu odsyłającego odpowiadają zasadniczo tym przedstawionym we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie C-274/21. W tym względzie odsyła się do pkt 13–106 streszczenia tego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym. Ponadto w niniejszym wniosku podnosi się, co następuje w odniesieniu do pytań 6 i 6.2:
- 3 Zakwestionowane zrównanie decyzji o zawarciu umowy ramowej z jednym wykonawcą z udzieleniem zamówienia w rozumieniu dyrektywy 89/665/EWG w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23/UE ma dodatkowo znaczenie dla rozstrzygnięcia w tym zakresie, ponieważ zgodnie z prawem krajowym żądanie ustalenia jest dopuszczalne tylko w przypadku bezprawnie pominiętego udzielenia zamówienia. Gdyby Trybunał potwierdził, iż decyzja o zawarciu umowy ramowej jest równoważna udzieleniu zamówienia, to zgodnie z przyjętym tu stanowiskiem żądanie ustalenia musiałyby być również dopuszczalne zgodnie z prawem Unii, jeżeli umowa ramowa zostałaby zawarta bez uprzedniej decyzji co do wykonawcy, z którym umowa ramowa ma zostać zawarta.
- 4 W przedmiocie pytania ewentualnego 6.2: Za pomocą tego ewentualnego pytania, postawionego na wypadek, gdyby na pytanie 6.1 udzielono odpowiedzi twierdzącej, BVwG zmierza do ustalenia, według jakich zasad oblicza się szacunkową wartość zamówienia w przypadku pojedynczego zamówienia opartego na umowie ramowej w rozumieniu art. 33 ust. 3 dyrektywy 2014/24/UE. Jeżeli wartość zamówienia dla pojedynczego zamówienia zostanie obliczona w taki sam sposób jak dla umowy ramowej, to w przypadku umowy ramowej zawartej w górnym przedziale progu, co obecnie należy w tej sprawie założyć, zgodnie z prawem Unii zawsze będą dostępne przewidziane w Austrii możliwości ochrony prawnej dla górnego przedziału progu. Jeżeli zgodnie z prawem Unii wartość pojedynczego zamówienia należy obliczać zgodnie z zasadami dotyczącymi zamówień na dostawy, to w Austrii według BVergG mogłyby mieć ewentualnie zastosowanie (wyłącznie) zasady ochrony prawnej w szczególności w odniesieniu do wniosków o ustalenie w dolnym przedziale progu, a także mogłyby się zdarzyć, że pojedyncze zamówienia, które muszą być w każdym przypadku wycenione poniżej krajowego progu dla bezpośrednio udzielanych zamówień w wysokości 100 000 EUR, należałoby uznać w całości za dozwolone. Chyba że w przypadku zamówień opartych na umowie ramowej zasady obliczania z art. 5 ust. 9 lub art. 11 dyrektywy 2014/24/UE i tak zasadniczo nie mają zastosowania.